

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117010989
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117010989.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2020, v trestnej veci obžalovaného Q. B., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 09.03.2020, sp. zn. 4T/54/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

Q. B., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom C.

A., A. č. 7265/28,

u k l a d á :

Podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody na 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona u s t a n o v u j e skúšobnú dobu na 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 3 Tr. zákona obmedzenie spočívajúce v zákaze poskytovania úverov alebo pôžičiek v priebehu skúšobnej doby.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona r u š í výrok o treste uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/128/2017 zo dňa 21. februára 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/25/2019, zo 16.10.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Q..

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 09.03.2020, sp. zn. 4T/54/2017 bol obžalovaný Q. B. uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 04.12.2015 v rozpore so záložnou zmluvou zo dňa 03.12.2015 a s ustanoveniami § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka ako splnomocnenec poškodenej X. M. nar. XX.XX.XXXX na základe splnomocnenia zo dňa 03.12.2015 uskutočnil právne úkony - žiadosti o priamy prevod držby motorového vozidla, ktorými došlo k zmene evidencie držiteľa motorového vozidla PEUGEOT 308 SW, ev. č.: M VIN: A na Okresnom Dopravnom inšpektoráte ORPZ v Prešove na obchodnú spoločnosť Q. D., s.r.o., ktorej bol zároveň konateľom a to potom, čo ako konateľ spoločnosti Q. D., s.r.o. - záložného veriteľa uzatvoril s poškodenou X. M. - záložcom a záložným dlžníkom dňa 03.12.2015 záložnú zmluvu číslo: PO.3.12.2015, ktorej predmetom bolo zriadenie záložného práva na motorové vozidlo PEUGEOT 308 SW, ev.č.: M VIN: A ktoré zabezpečovalo pohľadávku záložného veriteľa Q. D. s.r.o. voči poškodenej X. M. zo zmluvy o pôžičke vo výške 1500,- € s lehotou splatnosti 20.12.2015, pričom následne obžalovaný ako konateľ Q. D. s.r.o. dňa 21.12.2015 v Prešove odpredal predmet zálohu, a to osobné motorové vozidlo zn. PEUGEOT 308 SW, ev.č.: M VIN: A kupujúcemu Q. Q., nar. XX.XX.XXXX za sumu 5.500,- EUR podľa dohodnutej kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.2015, čím týmto konaním obvinený úmyselne znemožnil záložcovi a záložnému dlžníkovi v jednej osobe - X. M. natrvalo nakladať so založeným majetkom, tvoriacim predmet záložného práva a znemožnil tak dlžníkovi navrátiť predmetné vozidlo pôvodnému určeniu, v dôsledku čoho držiteľke vozidla poškodenej X. M., nar. 17.XX.XXXX spôsobil škodu vo výške 6.500,- EUR.

Za uvedený skutok bol obžalovanému uložený podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu mu bol podmienenečne odložený.

Podľa § 50 ods.1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba v trvaní 3 rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona boli zrušené výroky o treste, uložené mu rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 1T/128/2017-421, zo dňa 21.02.2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1To/25/2019-519, z 16.10.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku bola poškodenú X. M. s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote, riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku odvolanie prokurátor proti výroku o treste a obžalovaný proti všetkým výrokom rozsudku.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.04.2020. Namietal, že rozsudok o vine považuje za dôvodný, objektívny, zákonný a spravodlivý, ale rozsudok o treste nie je dôvodný a zákonný. Súd nesprávne aplikoval ust. o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach podľa § ust. § 36 Tr. zákona a § 37 Tr. zákona, keď uvádza, že nezistil ani poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť u osoby obžalovaného. Je zrejmé, že obžalovaný nevedol riadny život, bol 5-krát riešený Mestskou políciou Prešov, 58-krát v inom konaní o priestupkoch, najmä podľa zákona č. 8/2009 Z.z. a 372/1990 Zb. Doposiaľ má 4 záznamy v registri trestov, pričom v jednom prípade podmienenečne zastavené trestné stíhanie a v jednom prípade zmier a v jednom prípade sa na neho hľadá, ako keby nebol odsúdený. Následne bol právoplatne odsúdený pod sp. zn. 1T/128/2017, zo dňa 21.09.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/25/2019, zo dňa 16.10.2019 za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Vzhľadom na to, že v oboch prípadoch obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin a nie nedbanlivostný, rozhodnutie súdu o podmienenečnom odložení výkonu trestu odňatia slobody nie je zákonné. Vzhľadom na takto naznačené dôkazy, navrhol, aby krajský súd vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného toto zamietol ako nedôvodné a vo vzťahu k odvolaniu prokurátora do výroku o treste rozhodol tak, že napadnutý rozsudok

zruší, čo do výroku o treste a sám rozhodne, že obžalovanému uloží primeraný, spravodlivý a zákonný nepodmienečný trest odňatia slobody.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06.05.2020. Namietal, že spáchanie trestného činu od začiatku trestného stíhania odmieta a odmieta tvrdenia, aby si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil na cudzom majetku väčšiu škodu. V tejto veci ide výlučne a neodškriepiteľne o občianskoprávny vzťah a skutok nie je trestným činom. Je potrebné dôsledne rozlišovať medzi zmluvou o pôžičke so založením motorového vozidla a trestným činom sprenevery. Existuje viacero judikátov a to aj v podobe nálezu Ústavného súdu ČR, ktoré sa dotýkajú práve problematiky sprenevery, v ktorých sa uvádza, že súdy a orgány činné v trestnom konaní musia najmä v prípadoch súkromnoprávnej povahy, čo je aj tento prípad, prevažne pri majetkových a hospodárskych deliktach zvažovať princíp ultima ratio trestného práva, teda ako krajný prostriedok použitia trestného práva a nie je možné ho nahradiť inštitúti z iných právnych odvetví, ktorým je možné dosiahnuť nápravu. Vlastnícke právo k veci a prevod vlastníckeho práva v zmysle ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nadobúda kúpnu zmluvou, darovaním, zámennou zmluvou, dedením, prípadne rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom, napr. vydržaním alebo príklepom licitátora. To znamená, že evidencia vozidiel podľa zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke je len informačným systémom a nie systémom obligatónym, záväzne zo zákona potvrdzujúcim vlastníka, resp. držiteľa vozidla. Samotným splnomocnením preto ani nedochádza k žiadnemu prevodu vlastníctva vozidla z poškodenej na obžalovaného a teda ani k prisvojeniu si cudzej veci v zmysle § 213 Tr. zákona. Je nespochybniteľné, že lehota splatnosti pôžičky bola dohodnutá na deň 20.12.2015, čo potvrdzuje aj samotná obžaloba prokurátora. Z listinných dôkazov, ktoré predložil ohľadne obchodnej praxe iných spoločností poskytujúcich pôžičky, jednoznačne vyplýva, že tieto vzťahy spočívajú v tom, že vozidlo je administratívne prepísané na spoločnosť poskytujúcu pôžičku. Tento úkon neznamena žiaden prevod vlastníckeho práva na spoločnosť, ale je len ochranou pre záložného veriteľa, aby v medziobdobí od poskytnutia pôžičky do jej vrátenia záložný dlžník nepreviedol, t.j. nescudzil predmetné vozidlo na tretiu osobu, čím by došlo k zmareniu vymáhania pohľadávky záložného veriteľa. Obdobnú prax spoločnosti potvrdila aj svedkyňa B. I. I., na ktorú po vrátení pôžičky administratívnym úkonom vykonal spätný prepis vozidla. Pokiaľ ide o evidenčný úkon v období medzi 03.12.2015 až 20.12.2015 v evidencii vozidiel, je potrebné uviesť, že tento evidenčný úkon má len informatívny charakter a bol vykonaný po vzájomnej dohode zmluvných strán na základe písomného splnomocnenia X. M. a v danom prípade išlo len o istú formu zabezpečenia, aby v období od 03.12. do 20.12.2015 záložný dlžník nepreviedol, t.j. nescudzil predmetné vozidlo na tretiu osobu, čím by došlo k zmareniu vymáhania jeho pohľadávky. Svojím postupom neporušil žiadne ust. § 155a a nasledujúce Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa záložného práva. Spôsob akým sa dohodne zmluvná pokuta, je vždy len a len na vôli zmluvných strán. Samotný prepis motorového vozidla na spoločnosť Q. D. s.r.o. ako záložného veriteľa v evidencii vozidiel na základe zákona o cestnej premávke, má len informatívny charakter, pričom bol vykonaný po vzájomnej dohode zmluvných strán na základe písomného splnomocnenia zo dňa 03.12.2015. Pretože prevod vlastníckeho práva k veci je v slovenskom právnom poriadku koherentne upravený len v ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto samotným splnomocnením ani nedochádza k žiadnemu prevodu vlastníckeho práva vozidla X. M. na jeho osobu a teda ani k prisvojeniu si cudzej veci podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona. Prevod predmetného vozidla na Q. Dugasa preto nie je možné vyhodnotiť ako zavŕšenie protiprávneho konania. Samotný predaj sa uskutočnil až nasledujúci deň po lehote splatnosti pohľadávky a v súlade so záložnou zmluvou, preto tento právny úkon nemožno vyhodnocovať ako prisvojenie si cudzej veci, keďže nevrátením pôžičky došlo k prepadnutiu zálohu v prospech veriteľa a teda už to nebola cudzia vec. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby Krajský súd v Prešove napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a sám rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku.

Na základe takto podaných odvolaní, krajský súd v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné a odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy pred súdom prvého stupňa v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu

veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný Q. B. spáchal skutok, ktorý je mu obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku na vytvorenie záveru o tom, či k spáchaniu skutku došlo, ak áno, ako a k akému. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

V súlade s uvedeným je preto možné, aj podľa názoru krajského súdu, výrok o vine obžalovaného ustáliť predovšetkým na základe výpovede svedkyne poškodenej X. M., ktorá uviedla, že kontakt na obžalovaného našla na internete a s obžalovaným sa stretli na čerpacej stanici Shell, kde s ňou bola H. R., W. R. a B. R., kde si obžalovaný prezrel motorové vozidlo, na čo išli k notárovi s tým, že sa dohodli, že si požičia 1.500,- eur a vráti 1.800,- eur. Obžalovanému podpísala jeden papier a to splnomocnenie, ktoré mu dala, ale žiadnu písomnú dohodu o požičaní peňazí, ani založení motorového vozidla s ním neuzatvorila. Následne sa mu snažila v januári 2016 finančné prostriedky vrátiť, kde sa jej obžalovaný vyhýbal a následne zistila, že motorové vozidlo je už prepísané na inú osobu, preto podala trestné oznámenie.

V súlade s výpoveďou svedkyne poškodenej vypovedajú aj svedkovia B. R., W. R. a H. R. v podstate zhodne, keď uviedli, že chceli požičať peniaze, na internete našli autozáložňu, dohodli sa s obžalovaným na pôžičke 1.500,- eur, išli k notárovi a následne keď chceli peňažné prostriedky vrátiť, s obžalovaným sa nedalo skontaktovať, po čom zistili, že motorové vozidlo je už prepísané na inú osobu.

V podstate ani obžalovaný nepopieral priebeh skutku tak, ako je uvedený v obžalobe a tak, ako to uvádzala svedkyňa poškodená, resp. uvedení svedkovia, s výnimkou, že k vráteniu peňazí malo dôjsť dňa 20.12.2015, čo vyplýva aj zo záložnej zmluvy, nachádzajúcej sa v spise. Obžalovaný namietal úmysel prisvojiť si cudziu vec a konštatoval, že má za to, že neporušil svojím postupom žiadne ust. § 151a a nasledujúce Občianskeho zákonníka, týkajúce sa záložného práva. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd konštatuje, že pre spáchanie trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zákona sa vyžaduje, aby si páchatel prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil na cudzom majetku väčšiu škodu. V danom prípade práve skutočnosť, že obžalovaný v rozpore so záložnou zmluvou už dňa 04.12.2015 previedol predmetné motorové vozidlo na spoločnosť Q. D. s.r.o, ktorej bol konateľom, je možné vyhodnotiť ako prisvojenie si cudzej veci v zmysle § 213 Tr. zákona. Navyše zo záložnej zmluvy medzi záložným veriteľom Q. D. s.r.o. a záložným dlžníkom X. M., ani záložných podmienok, ktoré sú súčasťou tejto zmluvy, pričom poškodená X. M. poprela, aby vôbec takúto zmluvu podpísala, nevyplýva možnosť prevodu motorového vozidla na záložného veriteľa, teda na spoločnosť Q. D. s.r.o., v ktorej bol v rozhodnom čase obžalovaný konateľom a ani zo splnomocnenia medzi poškodenou a obžalovaným nevyplýva, aby toto bolo vystavené výslovne za účelom prevodu predmetného motorového vozidla z poškodenej na obžalovaného. Samotný postup spočívajúci v prevode motorového vozidla zo záložného dlžníka na záložného veriteľa v predmetnej trestnej veci je nielen v rozpore so záložnou zmluvou uzavretou medzi obžalovaným a poškodenou a jej záložnými podmienkami, z ktorých takáto možnosť nevyplýva, ale je aj v rozpore so samotným inštitútom záložného práva tak, ako je upravený v § 151a a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Aj v prípade, ak by postup obžalovaného spočívajúci v prevode vlastníckeho práva k založenému motorovému vozidlu na spoločnosť, ktorej bol konateľom a následne možnosť priameho predaja bez oznámenia výkonu záložného práva záložnému dlžníkovi, bol upravený v záložnej zmluve, uvedené ustanovenia by boli v zrejmom a zjavnom rozpore so zákonnou úpravou záložného práva tak, ako je upravená v § 151a a nasledujúcich Občianskeho zákonníka,

rovnako ako ustanovenie záložnej zmluvy a záložných podmienok, z ktorých vyplýva, že ak dôjde k realizácii záložného práva predajom predmetu záložnej zmluvy, rozdiel medzi cenou, za ktorú sa podarilo predmet záložnej zmluvy predať a sumou prevyšujúcou pohľadávku záložne, vrátane jej príslušenstva sa vždy dohodne ako zmluvná pokuta podľa § 544 - 545 Občianskeho zákonníka, s čím dlžník výslovne súhlasí. Obžalovaný ako konateľ spoločnosti, ktorej predmetom činnosti bolo okrem iného, poskytovanie úverov alebo pôžičiek, bol povinný pri výkone tejto činnosti konať v súlade s právnymi predpismi, ktoré sa na túto činnosť vzťahujú a to okrem iného dodržiavať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúceho sa záložného práva a jeho výkonu. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že už samotným konaním obžalovaného, kedy na základe splnomocnenia prepísal motorové vozidlo na svoju osobu dňa 04.12.2015 v rozpore so záložnou zmluvou, došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, nakoľko daným momentom došlo k prisvojeniu si cudzej veci a to zálohu zvereného spoločnosti Q. Ľubotice s.r.o., ktorej konateľom bol obžalovaný. Následný prevod predmetného motorového vozidla na Q. Q. bol len zavŕšením protiprávneho konania obžalovaného. O úmysle obžalovaného spáchať predmetný trestný čin svedčí aj skutočnosť, že obžalovaný predmetné motorové vozidlo ponúkal budúcemu kupujúcemu Q. Q. už dňa 18.12.2015, teda v priebehu doby založenia a inzerát na jeho predaj zverejnil dňa 20.12.2015. Na základe uvedeného, krajský súd konštatuje, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov jednoznačne preukazuje vinu obžalovaného Q. B. a tvorí logický a ničím nenarušovaný celok navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného. Obžalovaný tým, že prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, týmto svojím konaním naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke skutkovú podstatu uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom konštatoval absenciu poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona, avšak aj napriek tomu, aplikoval ust. § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, ktoré upravuje ukládanie trestu pri prevahe poľahčujúcich okolností. Vo vzťahu k uvedenému krajský súd konštatuje, že pochybil súd prvého stupňa pri určovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a to z dôvodu, že u obžalovaného nekonštatoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, že obžalovaný spáchal viac trestných činov a to aj napriek skutočnosti, že obžalovanému ukladal súhrnný trest v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zákona, pričom v dôsledku uvedeného pochybenia nedošlo k zvýšeniu spodnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a obžalovanému uložil podľa § 213 ods. 2 Tr. zákona, pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, pri prevahe priťažujúcich okolností a úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov, ktorého výkon mu podmienenečne odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 36 mesiacov a obligatórne mu uložil aj obmedzenie spočívajúce v zákaze poskytovania úverov alebo pôžičiek v priebehu skúšobnej doby za súčasného zrušenia výroku o treste, uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 21.02.2019, sp. zn. 1T/128/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.10.2019, sp. zn. 1To/25/2019, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Uvedený trest, podľa názoru odvolacieho súdu, je dostatočný na zabezpečenie ochrany spoločnosti a výchovu obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život, za súčasného odradenia iných od páchania trestnej činnosti a zodpovedá zásadám ukládania trestov, vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu páchatel'a a to aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného, že evidencia vozidiel podľa § č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke je len informačným systémom a nie je zo zákona obligatórnym a záväzne potvrdzujúcim vlastníka, resp. držiteľa motorového vozidla, preto splnomocnením nedochádza k žiadnemu prevodu vlastníctva vozidla z poškodenej na obžalovaného a teda ani k prisvojeniu si cudzej veci v zmysle § 213 Tr. zákona, odvolací súd udáva, že je zrejmé z vykonaného dokazovania, že práve na základe tohto splnomocnenia obžalovaný nadobudol možnosť nakladať s motorovým vozidlom poškodenej ako vlastným a aj bez akéhokoľvek ďalšieho právneho úkonu medzi ním a poškodenou mohol toto vozidlo scudziť a nakoniec ho aj scudzil a to tým, že ho odpredal Q. Q.. Na základe uvedeného sa odvolací súd nestotožňuje s názorom obhajoby, že zmena v evidencii vozidiel v zmysle zákona č. 8/2009 Z.z.

o cestnej premávke má len informačný charakter, ale podľa názoru odvolacieho súdu táto zmena má deklaraktórný charakter.

Ak obžalovaný udáva, že postupoval v súlade s obchodnou praxou iných spoločností poskytujúcich pôžičky pre prijatie motorového vozidla a obdobnú prax v jeho spoločnosti potvrdila aj svedkyňa B. I. I., na ktorú po vrátení pôžičky administratívnym úkonom vykonal spätný prepis motorového vozidla, odvolací súd udáva, že nezákonný postup, ktorého sa dopustil obžalovaný v predmetnej trestnej veci, ktorý je v rozpore s inštitútom záložného práva tak, ako je upravený v § 151a a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, nie je možné konvalidovať skutočnosťou, že ide o jeho bežnú obchodnú prax pri prijímaní zálohu, ani tým, že tomu malo slúžiť samotné plnomocnenstvo, nakoľko nie je možné, hoc aj opakovaným nezákonným postupom a ani nezákonnou obchodnou zvyklosťou nahradiť zákonný postup vyplývajúci z Občianskeho zákonníka pri výkone záložného práva, ktorý je navyše prísne formálny tak, ako vyplýva z § 151a a nasledujúce Občianskeho zákonníka.

K odvolacej námietke obžalovaného, že evidenčný úkon v zmysle zákona č. 8/2009 Z.z. bol vykonaný po vzájomnej dohode zmluvných strán, na základe písomného splnomocnenia X. M., odvolací súd konštatuje, že poškodená X. M. poprela, aby dala súhlas na prevod motorového vozidla na spoločnosť obžalovaného a z obsahu splnomocnenia nachádzajúceho sa v spise exaktne nevyplýva, aby toto splnomocnenie malo slúžiť výlučne na prevod motorového vozidla na obžalovaného.

Ak obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu namieta, že neporušil žiadne ust. § 151a a nasledujúce Občianskeho zákonníka, týkajúce sa záložného práva, odvolací súd udáva, že vzhľadom na uvedené, je možné konštatovať, že zo žiadnych ustanovení § 151a a nasledujúce Občianskeho zákonníka upravujúcich výkon záložného práva nevyplýva možnosť záložného veriteľa previesť záloh bezprostredne po skončení doby založenia na ďalšiu osobu bez toho, aby záložný veriteľ oznámil výkon začatia záložného práva písomne záložcovi, s tým, že na vznik záložného práva sa zároveň vyžaduje jeho registrácia v notárskom centrálnom registri záložných práv. Zároveň je záložný veriteľ v písomnom oznámení o začatí výkonu záložného práva povinný oznámiť spôsob, akým sa uspokojí alebo bude sa domáhať uspokojenia zo zálohu. Predať záloh spôsobom určeným v zmluve o zriadení záložného práva alebo na dražbe môže záložný veriteľ najskôr po uplynutí 30-tich dní od jeho oznámenia o začatí výkonu záložného práva záložcovi. Odvolací súd konštatuje, že obžalovaný nedodrжал ani jedno z uvedených ustanovení týkajúcich sa výkonu záložného práva, preto jeho tvrdenie, že svojím postupom neporušil žiadne ust. § 151a a nasledujúce Občianskeho zákonníka, týkajúce sa záložného práva, nie je pravdivé.

Už len záverom odvolací súd dodáva, že zmluvný úrok vo výške 300,- eur za dobu od 03.12.2015 do 20.12.2015, z čoho je zrejmé, že pri prepočte na ročný úrok je výška úrokovej sadzby viac ako 400 %, je minimálne v rozpore s dobrými mravmi.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.